

LICHTSPOOR

57ste jaargang 2020 nummer 6

Gegronde verwachting

‘Wat kijkt u blij, vanmorgen!’

Jenny van de thuiszorg komt de kamer binnen en het valt haar direct op. Meestal ziet ze de vage blik van mevrouw de Wit. Maar vandaag is het anders. Helderder, blijer! Ze stráált gewoon. ‘Wat kijkt u blij!’

Ja! Vandaag komt mijn dochter! Ik heb haar al zolang niet meer gezien, maar nu is het zover! Weken heb ik er naar uitgekeken om haar eindelijk weer eens rechtstreeks te spreken.’

De volgende dag is Jenny er weer.

‘En, hoe was het, mevrouw de Wit?’

Zwaar teleurgesteld klinkt het antwoord: ‘De hele dag heb ik zitten wachten, maar ze kwam niet...’

Ach ja. Ze wilde het ook zó graag, dat ze het zich had ingebeeld.

Verlangen doet wel vaker verwachten.

Maar is er grond voor? Vaste grond?

Onlangs ging ik met één van onze kinderen naar hun zomerhuisje. Het staat op een eilandje, je kunt er alleen met een roeibootje naar toe. Dat moet je dus

van de vaste wal in een wiebelig bootje stappen. Als je wat ouder bent en je evenwicht is niet helemaal meer zoals het moet zijn, is dat best een opgave.

Zijn allerlei verwachtingen die we koesteren in ons leven niet een beetje (of misschien wel heel erg) wiebelig?

De verwachting van Psalm 130 niet. ‘Ik verwacht de HEERE, mijn ziel verwacht Hem en ik hoop op Zijn woord.’ De psalmdichter verwacht de HEERE. Dat Die hem helpen zal in de grote nood waarin hij terecht gekomen is. En hij is heel zeker van zijn zaak.

Waarom? De HEERE God heeft het immers zelf gezegd! En dat is geen wiebelig bootje, dat is vaste grond. Dat is ‘ja en amen’ in Jezus Christus, zoals Paulus schreef. Christus’ offer aan het kruis heeft voor ons zondige mensen vaste grond gelegd onder alles wat God belooft. De vervulling daarvan kunnen wij gerust verwachten.

Adventsverwachting is gegronde verwachting. Om Jezus’ wil.

*Ds. J. Westland,
Putten*

Gerard van Leeuwen (95) deed in 1955 de ontdekking van zijn leven

‘Die zondag kreeg mijn leven nieuwe glans’

Tijdens het avondeten barstte hij spontaan in tranen uit. ‘Wat is er aan de hand?’ vroeg zijn moeder verschrikt. In één zin vatte Gerard, destijds 23 jaar, zijn radeloosheid samen. ‘Er is zo’n leegte in m’n leven.’ Het was het begin van een zoektocht die jaren zou duren.

‘We gingen in ons gezin twee keer per zondag naar de kerk. Maar van binnen zei het geloof me niets. De leegte knaagde aan me. Daar liep ik mee vast. De militaire dienstplicht doorkruiste mijn plan om naar het conservatorium te gaan. Tot die tijd leefde ik van de orgelmuziek. Ik had 25 leerlingen en was organist in twee kerken in Amersfoort. Na mijn dienstdienst kwam er niets meer van de opleiding. We maakten trouwplannen en ik kon een baan krijgen als politieagent, in Hoorn.

Refo-mannetje

Het verlangen om mijn innerlijke leegte te vullen, bracht me in allerlei kerken. Als je honger hebt, eet

je alles wat je krijgt voorgezet. Als agent moest ik geregeld 's zondags werken. Dat deed ik met een bezwaard gemoed. Toen ik een keer dienst had en op een zondagmiddag langs de lijn liep om een oogje in het zeil te houden bij een voetbalwedstrijd, heb ik gebeden dat ik daarvan verlost mocht worden. Onderweg naar huis passeerde ik een kerk en hoorde de gemeente zingen. 'Hij geeft de wens aan allen die Hem vrezen, hun bede heeft Hij nimmer afgewezen', psalm 145:6. De regels bleven me bij. Ik verweet mezelf dat ik niet zo'n godvrezend mens was. De zondag daarop was ik thuis bij mijn ouders, in de Nieuwe Kerk in Amersfoort. Het eerste vers dat we zongen, was datzelfde couplet van psalm 145. Dat was voor mij een teken waardoor God tot me sprak. Achteraf zou je kunnen zeggen, een eerste ritseling.

Mijn geestelijke zoektocht had een steil refo-mannetje van me gemaakt. Ik dacht dat veel bidden en lezen zouden kunnen helpen om rust te vinden voor mijn ziel. Ik zocht het in een wettisch leven en liep alle dagen in zwarte kleren. Maar ook dat is een ziekte waarvan je moet worden genezen. En ik bezocht met een onverzadigbare honger allerlei kerken, ook doorde-weeks. Van de gereformeerde gemeenten, oud-gereformeerde gemeenten, de christelijk-gereformeerde kerken, noem ze allemaal maar op.

Wonderlijke ruil

Op een gegeven moment nam ik mezelf onder vuur. 'Zou je er niet eens een keer mee ophouden? Wat haalt het allemaal uit? Je houdt jezelf voor de gek'. Ik was onderweg naar de kerk, in Baarn, waar ik destijds woonde. De verleiding om rechtsomkeert te maken was groot, maar ik besloot toch te gaan. Daar hoorde ik een preek die zo'n indruk op me maakte, dat ik 'm nu – 65 jaar later - nog bijna woordelijk kan navertellen. Het ging over de gevangenneming van Christus in de hof van Gethsemané. Aan het zootje ongeregeld dat Hem komt arresteren, stelt hij de vraag: 'Wie zoeken jullie?' Dan openbaart Hij zichzelf als Jezus de Nazarener en spreekt dat verlossende woord: 'Indien gij dan Mij zoekt, zo laat dezen – de discipelen - heengaan.' Tijdens de preek werd mijn hart geopend en gaf ik me gewonnen aan dit evangelie. Wonderlijke ruil: Hij werd gearresteerd, zodat ik vrijuit kon gaan. Terwijl ik met mijn wettische houding jaren had geleefd vanuit de gedachte: 'Heb geduld, ik zal U

alles betalen', zag ik opeens in hoe heilloos die weg was. Hier was iemand die betaalde voor mij. Pure genade. Vanaf die zondag was alles anders. De sluier die de eerste 30 jaar over mijn leven heeft gelegen was weg. Het leven kreeg een nieuwe glans. Ik vertel dat allemaal niet om Van Leeuwen de lucht in de steken. Maar ik wil niet zwijgen over de Koning die aan het kruis

hangt en die het geluk van mijn leven uitmaakt.

Geheim

Ik had vaak gezelschappen bezocht, waar we met elkaar spraken over het geestelijk leven. 'Heb jij in de kerk *je naam* nog horen noemen?' vroegen ze dan. Daarmee werd bedoeld of je in je eigen leven tekenen kon

vinden, waaruit zou blijken dat je een ware gelovige was. Dat leidde tot nogal onvruchtbaar wroeten in jezelf. Ik ontdekte een veel betere vraag: 'Heb je *Zijn Naam* nog horen noemen?' Nu weet je ook meteen waarom ik zo graag naar de kerk ga. Onder de verkondiging van het evangelie wil Christus graag bekendmaken wie Hij voor ons is. God heeft zijn enig-geboren Zoon gegeven aan een wereld die bij Hem

weggelopen was, opdat een ieder die in Christus gelooft het eeuwige leven heeft. Dat vierten we met Kerst: God strekt zijn handen uit naar een wereld vol vijanden. Als je wilt weten wat die liefde God gekost heeft, moet je Jesaja 53 lezen, over Christus, de lijdende Knecht des Heren. 'De

straf die ons de vrede aanbrengt, was op Hem...' Dat is het onuitsprekelijke geheim: Hij ging aan het kruis, daardoor ga ik vrijuit.'

Koos van Noppen

De 95-jarige Gerard van Leeuwen heeft een grillige loopbaan achter de rug. Hij begon zijn werkzame leven als politieagent in Hoorn. Daarna belandde hij in de levensmiddelenindustrie, als vertegenwoordiger bij Remia, later bij Nutricia, waar hij op landelijk niveau de opleiding van vertegenwoordigers verzorgde.

Hij is een zeer verdienstelijk amateur-organist; nog maar een paar jaar geleden had hij orgellessen van Gerben Budding, de organist van de St. Jan in Gouda. Jarenlang speelde Gerard kerkdiensten in de Emmakerk en de Nieuwe Kerk in Amersfoort. Korte tijd wist hij van zijn hobby zijn werk te maken, als verkoper bij orgelbouwer Eminent. Vijf jaar geleden trad hij in het huwelijk met Carolien Grolle (88). Gerard was in 2010 weduwnaar geworden, na een gelukkig huwelijk van 60 jaar. Hij heeft 3 zoons, 2 dochters.

Gerard: 'Mijn vrouw en ik houden allebei veel van lezen. Daardoor komen we de coronatijd redelijk door. We zijn gelukkig gezond.' Dat ze al sinds maart niet meer naar de kerk kunnen, dat vindt hij wel een groot gemis. Ze volgen de kerkdiensten van de Sint-Joriskerk online. Gerard: 'De zondag was voor mij het hoogtepunt van de week. Als de helft van de week voorbij was, keek ik er al weer naar uit. Waar word je nu zo royaal ontvangen en zo hartelijk begroet, als in de kerk, door God zelf?'

En toen viel het licht uit

Het waren de adventsweken van 1994, toen ineens alle feestverlichting in Elburg uitviel. Een autobus met koorleden uit die plaats, was op weg naar Wenen om daar kerstconcerten uit te voeren en verongelukte op de Duitse snelweg A3. Op volle snelheid reed de bus tegen een langzaam rijdende vrachtwagen met boomstammen. Zeven inzittenden overleefden de klap niet; er waren 39 gewonden.

De zangers waren onderweg voor een reeks concerten die de opmaat hadden moeten worden van feestelijke kerstdagen. De vreugde maakte abrupt plaats voor verdriet en rouw. Het is intussen meer dan 25 jaar geleden, maar evenals zovelen anderen in en rond Elburg moet ik deze decembermaand aan het gruwelijke voorval denken. Voor velen is het verdriet van toen nooit meer echt overgegaan. Ook als oud-predikant vind ik het moeilijk om de gebeurtenissen van toen in een kerstmeditatie te overdenken. Hoe kom je als naast-nabestaanden zo'n inktzwarte periode te boven? Kun je na zo'n afschuwelijke ervaring ooit nog ongebroken Kerst vieren?

Iemand schreef onlangs dat de heilige Geest de druk van moeilijke tijden misschien wel kan gebruiken.

Ik denk aan het jaar dat ten einde snelt, 2020, getekend door de gevolgen van de coronacrisis. Ook in deze weken op weg naar Kerst zijn onze mogelijkheden in het leven nog steeds tot een minimum beperkt. Beperking van bezoek, mondkapjes op, afstand houden, het hindert onze sociale contacten.

Als je dan ook al te kampen hebt met de problemen van ziekte en ouderdom, dan vallen de dagen je zwaar. Donkere dagen, weinig lichtpuntjes.

En toch: zou het ook nog iets goeds kunnen opleveren?

Komt het nog goed, in deze advents- en kerstdagen?

Gaat er nog een licht aan, in deze schemertijd?

Toen ik erover nadacht, viel me in dat het zomaar zou kunnen dat door het verlies van alle opsmuk de wezenlijke betekenis van Kerst ons weleens helderder voor ogen kan komen. Dat lijkt me winst. In de kerstnacht is er alleen feestverlichting die van boven is aangestoken. 'Midden in de winternacht ging de hemel open.' Het Licht

der wereld is ons van God gegeven. De uitstraling daarvan reikt verder dan welke verlichting die wij ook maar zouden kunnen ontsteken. De stralen van dit Licht dringen diep door, zelf tot in de zwartste nacht van lijden, verlies en dood. Dit Licht kan in onze harten een vreugdevuur ontsteken, dat we in dagen van rouw niet meer voor mogelijk hielden. Het schijnsel van dit licht is zo krachtig dat het mensen boven zichzelf uittilt, aan hun verdriet en eenzaamheid voorbij.

De geboorte van het Kerstkind is vol belofte. Zijn Woord draagt ons naar zijn toekomst.

Heb zo, ondanks alle tegenspoed, gezegende kerstdagen!

J.H.Gijsbertsen, Baarn

De troost van tranenkruikjes

Tranenkruikjes hebben een lange traditie. En zelfs in de Psalmen komt zo'n tranenkruikje voor. Gelukkig, want onze tranen mogen er zijn. Die erkenning schept nieuwe levenskracht.

Wanneer heb je voor het laatst gehuild? Het zou zomaar een vraag aan een theezakje van Pickwick kunnen zijn. De vraag kwam bij me op na het zien van een kunstwerk van de Chinese kunstenares Yin Xiuzhen. 'Lachcymal instrument', heet het, letterlijk vertaald: 'instrument voor de traanklieren'. Je zou dit tranenkruikjes of traan-vaasjes kunnen noemen.

De kunstenaar maakte er 108, van klein naar groot. Het getal 108 is in veel religies een heilig getal. Vermoedelijk heeft de kunstenaar het boeddhisme als inspiratiebron gebruikt, want in de beschrijving bij dit kunstwerk stond: 'Niet voor niets koos ze voor het aantal van 108. Volgens het boeddhisme staat dit getal voor de 108 worstelingen die we – klein of groot – in een mensenleven moeten doorstaan.'

Een tranenvaasje, tranenkruikje voor elke situatie in je leven die je meemaakt en die tranen op kan roepen. Te beginnen bij je geboorte. Maar ook:

honger en dorst, een kinderruzie, een valpartij, een examenfeest dat in duigen valt. Of actueel: een begrafenis zonder mogelijkheid om elkaar ook aan te raken. Het verlies van een vriendschap of het verlies van je kind, huis en haard. Een ziekte die je overkomt, en waarmee je moet zien te leren dealen. Worsteling met donkere gevoelens, of eenzaamheid. En ‘natuurlijk’ (Goddank!) kunnen er ook tranen zijn van blijdschap, verwondering, vreugde.

Aanstelleritis of smeltijs van de ziel

Tranen zijn het smeltijs van de ziel. Tranen verzachten. Ik vind deze uitspraken zowel helend als herkenbaar. En toch is huilen niet zo vanzelfsprekend, alle emoties pijn. Huilen is meer iets voor onszelf, voor onze binnenwereld. Als we huilen, kunnen we ons gauw schamen of verontschuldigen. Huilen is ‘kinderachtig’, ‘aanstelleritis’. Of huilen is ‘echt iets’ voor vrouwen, voor vrouwen – en zo wil je dan niet zijn. Je kunt ook opgegroeid zijn met dit soort mantra’s: je tranen bewaar je maar voor later. Of: echte mannen huilen niet. Ook tranen zien van anderen is niet altijd gemakkelijk. Wie iemand ziet of hoort huilen, blijft namelijk niet onaangeraakt. Het is kostbaar als je bij de tranen van een ander kunt zijn. Maar soms kun je je er ook ongemakkelijk bij voelen. Je denkt dat je iets moet doen, maar je weet niet wat, want je kunt niets ‘doen’. Ik heb het zelf wel moeten leren, eigenlijk. Huilen. Meegaan met de golfbeweging van lichaam en ziel. Schokken, snikken, uithalen. En dan weer tot rust komen. Meer bevrijd en verstild.

Een traditie van tranenkruikjes

De Chinese kunstenaar Yin Xiuzhen maakte 108 tranenkruikjes. Toen ik het woord ‘trankruikje’ zocht op internet, was ik verrast dat deze tranenkruikjes al een lange geschiedenis hebben. Ik kwam bijvoorbeeld een tranenkruikje tegen uit de eerste eeuw voor Christus. En een uit 1820-1830. Tranenkruikjes, tranenflesjes konden gebruikt worden om tranen in op te vangen en deze flesjes mee te geven bij iemands begrafenis. Of vrouwen namen zo’n flesje als hun man een tijd van huis ging, bijvoorbeeld in het leger. Elke keer als ze hem misten en moesten huilen, vingen ze hun tranen op in het flesje. Als hij dan terugkwam, konden ze hem het flesje laten zien en zeggen: Kijk eens, zoveel heb ik je om je gehuild. Zie je daarin niet hoe je ik je heb gemist, hoe

ik van je hou! Zo bewaarden ze hun tranen voor later als een teken van liefde.

Het tranenflesje van God

Tot mijn verrassing kwam ik nog een tranenflesje tegen. In Psalm 56:4, Oude Berijming, ik leerde het versje op de lagere school:

***Gij weet, o God, hoe ‘k zwerven moet op aard’;
Mijn tranen hebt G’ in Uwe fles vergaard;
Is hun getal niet in Uw boek bewaard,
Niet op Uw rol geschreven?***

In de Nieuwe Bijbelvertaling lezen we dit:

***Mijn omzwervingen hebt u opgetekend,
vang mijn tranen op in uw kruik.
Staat het niet alles in uw boek?***

God-met-tranflesje. Het is een beeld om even stil bij te worden. Dat God iemand is aan wie we kunnen vragen om onze tranen op te vangen. Dat God iemand is voor wie onze tranen ertoe doen. Dat God onze tranen bewaart, voor later. Heel vrouwelijk, zou je kunnen zeggen vanuit het eerder geschetste beeld.

Ik ervaar dit als betekenisvol. Onze rouw, ons verdriet, onze onmacht – ze mogen er zijn. Ga je tranen dus niet uit de weg, maar laat ze toe. In het vertrouwen dat ze worden gezien. Dat er een plek is waar ze worden bewaard. Juist die erkenning schept ruimte voor nieuwe levenskracht.

Marleen Schoonderwoerd

De Ankerplaats

De aanleunwoningen zijn nieuw, de bewoners moeten nog wennen. Al vlot dat niet zo, in deze tijd van afstand houden en zo min mogelijk contact. De appartementen met de even nummers 2 tot en met 12 liggen aan De Ankerplaats, het middelpunt van de Zeeheldenbuurt.

Het leek zo ideaal. Lenie, van nummer 2, was werkelijk de koning(in) te rijk geweest met de toewijzing. Ze kwam uit een herenhuis aan de rand van de stad, waar ze geboren was en heel lang met haar vader had gewoond. Toen die, 99 jaar oud, overleed, was Lenie zelf ook al 76. Ze kon haar draai niet meer vinden en liep ’s nachts door de hoge kamers te dwalen. Overal lagen de prachtigste quilts, handmade by Lenie. Ze heeft prijzen gewonnen, workshops gegeven, maar nu staat de naaimachine al een tijdje te roesten. Ze wil aan de gang met de mensen om haar heen. Dat zou vanzelf gaan, toch? Een gesprek, een wandelingetje, een kopje thee onder een van de parasolbomen op de Ankerplaats, maar sinds de uitbraak van het coronavirus zijn de gewoonste dingen ineens niet verantwoord.

Op nummer 4 woont Leonard. Hij is van de sigaren, maar daar probeert hij nu mee te stoppen op aanraden van de thuiszorg. Binnen roken is verboden en buiten roken geeft overlast, want iedereen vindt het stinken, behalve de roker zelf. Leonard heeft ook een saxofoon, maar hij speelt daar maar zelden op, want dat gaat dwars door de isolatie heen. Wat een herrie zeg! Maar hij kan wel spelen, hoor, dat moet gezegd worden.

De deur van nummer 6 verdwijnt bijna achter het struikgewas, daar woont Sjaak, bloemist in hart en nieren. Er staat daar een plantenbak met een struik met paarse bessen, zo paars dat je je ogen niet gelooft. Callicarpa noemt Sjaak het ding, dat klinkt erg giftig, toch? Maar Sjaak zal er wel verstand van hebben, hij is aardig en zoekt de verbinding.

Kerstboompje

Half november begon hij erover, toen hij Leonard en Lenie toevallig trof bij de pinautomaat in het winkelcentrum. ‘Wat denken jullie van een kerstboompje op ons pleintje? Daar kan ik voor zorgen. Gezellig toch?’ Leonard humde wat achter zijn mondkapje, dat klonk wel instemmend. Lenie wist dat je zulke initiatieven moest melden bij de balie van De Thuis-haven, want dat hadden ze graag als overkoepelende organisatie. ‘Zit je in het bestuur dan?’ ‘Welnee,’ had Lenie afwerend gezegd, maar ‘t was toch wel een eer dat dat gedacht werd. Sjaak kwam teleurgesteld van zijn missie terug en er werd een nieuw reglement opgehangen. ‘Alle gezamenlijke activiteiten rond Kerst en Oud en Nieuw worden gecancelled en in ons aller belang dringend ontraden. Wij willen een rolmodel voor de samenleving zijn.’

Als Annie, van nummer 8, dat nieuwe protocol leest, schiet dat wel meteen in het verkeerde keelgat. ‘Salamanders! Dat ze het woord samenleving nog durven opschrijven!’ Ze trekt de sjaal rond haar hals wat losser, want van dit soort opwinding krijgt zij zomaar nog een opvlieger. Ze is de jongste van de Ankerplaats en nog maar 71. Altijd bakkersvrouw geweest, een taak die zij graag en enthousiast had vervuld. Een rolmodel, echt, voor haar gold dat wel. Ze was daardoor wel wat te zwaar geworden, want ze moest toch weten waar je geld voor vroeg. Haar kinderen hadden bij de verhuizing gezegd dat een magnetron tot daaraantoe was, maar een nieuwe oven, daar moest ze niet meer aan beginnen. ‘Die tijd is voorbij, ma. Denk aan je cholesterol: geen oven, geen appeltaart, dat komt je gewicht ook ten goede.’ Ze had haar lippen op elkaar geklemd en zelf de winkelier gebeld om te zeggen dat ze een combi bezorgd wilde hebben, een magnetron ja, maar zo-een die je kon omschakelen naar oven. Ben je nou helemaal betoeterd!

Op nummer 10 woont Hendrik, een kamergeleerde. Hij laat zijn boodschappen bezorgen en zo nu en dan komt zijn enige dochter de boel even opengooien om de muffe boekenlucht kwijt te raken. Als de voordeur openstaat zie je hoe erg het is. Zelfs in de gang zijn boekenplanken tot aan het plafond en op de vloer staan volle kratten. De bureaulamp van Henk brandt dag en nacht, je vraagt je toch af wat hij allemaal leest! Een gesprek met hem durft niemand aan, want je belandt meteen in een wetenschappelijk referaat. Maar hij groet altijd, dan tilt hij zijn hoed even op. Ja, die hoed, waarvan je dacht dat hij vastgeplakt zat op zijn kale hoofd.

Ster

Nummer 12 dan nog, daar rinkelt en tinkelt het. Want Jopie houdt van tierelantijnen. Zij leeft in een wereld die ze zelf verzint. De kringloopwinkel en Action hebben een goede klant aan haar, daar zijn schatten voor een schijntje te koop. Verder vindt ze overal van alles, ook bij het grofvuil en in het park.

En vandaag, een week voor Kerst staat ze met een tas vol ongeregeld goed midden op hun Ankerpleintje. Met breed geel plakband maakt ze een ster op de klinkertjes. Een ster met zes punten en, je gelooft het niet, tussen die punten is de afstand precies anderhalve meter. Ze belt aan bij Sjaak of hij de Callicarpa even wil uitlenen en bij Annie of zij misschien een verlengsnoer heeft. 'Jawel, wanneer heb je dat nodig?' vraagt Annie. 'We hebben de komende veertien dagen licht nodig, anders wordt het geen Kerst!' zegt Jopie ferm. Annie is snel van begrip. 'Dan moet je het maar even aan Lenie vragen, want ik denk dat ik dan mijn oven nog nodig heb en die staat met het verlengsnoer achter de bank. Appeltaart met amandelspijs, ja hè, lekker toch, komt voor de bakker!'

Als Leonard naar buiten stapt en Sjaak ziet sjoeren aan de Callicarpa, vergeet hij zijn bolknak en stroopt hij zijn mouwen op. 'Waar moet-ie heen? Ben je hem zat, dat giftige ding?'

'Nee jongen, hij moet naar het midden van die ster,'

zegt Sjaak geduldig, 'Paars heeft ook iets met Kerst te maken, maar hoe dat zit weet ik niet precies. We vragen het aan Hendrik, die zal het wel weten!'

Verwachting

Natuurlijk weet Hendrik het. Hij zet er zijn hoed voor af, op Kerstavond als iedereen zijn eigen

stoel op een van sterpunten heeft gezet en de lichtjes branden in de Callicarpa. In elke stoel ligt een quilt met bijpassend mondkapje. Want het is fris en Hendrik zou wel eens lang van stof kunnen zijn. Er is thee en appeltaart en Leonard zal straks laten horen dat een saxofoon droevig klagen maar ook hoopvol vragen kan.

Hendrik schraapt zijn keel, netjes in zijn ellenboog: 'Wij leven in een bijzondere tijd, dit jaar is ons dennengroen paars, dat lijkt me niet verkeerd, paars is de kleur van Advent, de verwachting. Maar we zitten hier verankerd in een ster met zes punten, daar zou je nu zomaar een krans in kunnen zien, een corona in het Latijn. Dat woord staat in vurige letters op ons netvlies gegrift momenteel, we kunnen er niet omheen. We zijn er bang van en het hangt als een dreiging over onze dagen, maar dat zal ons toch niet beletten om omhoog te kijken, naar de hemel die wijd open staat, om te zoeken naar de ster die Zijn naam eer aandoet? Die ster, die een lichtend spoor wijst als wij in het donker lopen te zoeken?

Daar is een mooi lied over gemaakt, zo mooi dat Hendrik het niet beter kan bedenken, dus leest hij het maar voor. En daarna als de saxofoon de melodie de ruimte in stuurt gaan er ramen en deuren open in de omgeving want troost geeft hoop en hoop geeft moed.

***Gij die alle sterren houdt in uw hand
gevangen.***

***Here God, hoe duizendvoud wekt Gij
ons verlangen***

Ach, ons hart is verward

***Leer het op uw lichte hoge rijk zich
richten***

***Christus, stille vaste ster, o Gij licht
der lichten***

***Waarnaar wij van her en der onze
schreden richten***

Geef ons moed: 't is ons goed

***U te zien, Getrouwe, uw hoog rijk te
aanschouwen.***

Joke Verweerd

Geef dat we U herkennen mogen

O Christus, woord der eeuwigheid,
dat naar ons uitging in de tijd
en daad werd, mens van hoofd tot voeten,
wij danken U, God die Gij zijt,
dat Gij ons menselijk wilt ontmoeten.

Hoe hadden wij U ooit verstaan,
waart Gij niet tot ons uitgegaan,
o levenswoord van den beginne?
Spreek, woord van vlees en bloed, ons aan,
o Christus, treed ons leven binnen.

Gij werd een mens, maar zonder eer,
die in de wereld geen verweer,
niets heerlijk had voor mensenogen.
Gij woord dat antwoord vraagt, o Heer,
geef dat wij U herkennen mogen.

Tekst: Ad den Besten, Liedboek voor de Kerken gezang 151.

LICHTSPOOR

Lichtspoor verschijnt zes maal per jaar en is een uitgave van de IZB, vereniging voor zending in Nederland.

Redactie

ds. J.H. Gijsbertsen (voorzitter)
M. Verkaik (secretariaat)
ds. H.G. de Graaff
ds. J. Westland
N.A de Waal
K. van Noppen

Redactie-adres

Breestraat 59-61
3818 BH Amersfoort
Tel. (033) 461 19 49
E-mail: info@izb.nl

Fotoverantwoording

Unsplash: pag 1, 9 en 10
Shutterstock: pag. 2, 6, 7
Koos van Noppen: pag. 3, 4 en 5.